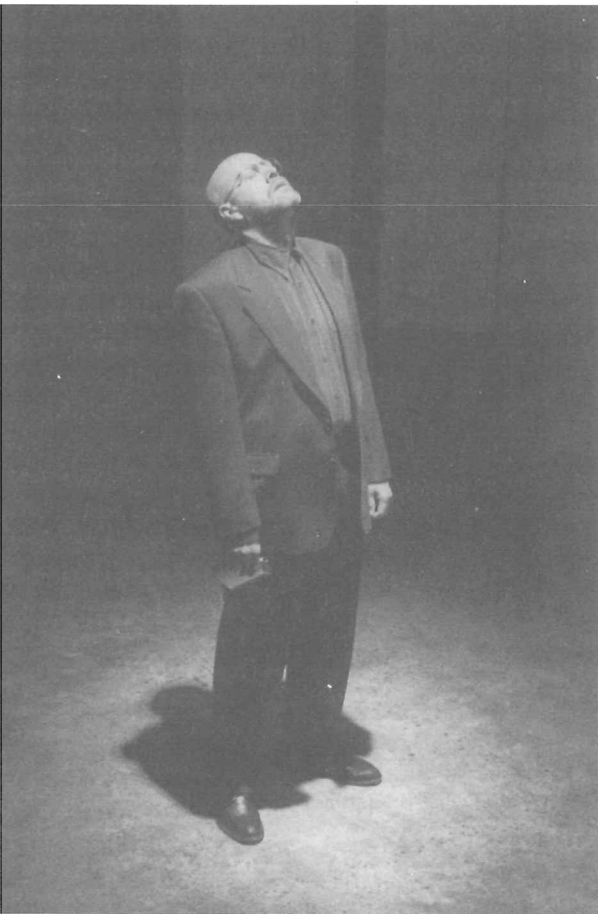

Hoezo repertoire?

Men vangt geen snoeken met droge broeken

Stef Driezen is dramaturg van het nieuwe Antwerpse gezelschap Torca T., opvolger van De Fakkkel. Voor deel 6 van onze reeks over repertoire vandaag, schreef hij enkele 'vluchtige flarden tussen twee produkties in'.

Faust, Torca T. / Herman Delahaye

'De tekst moet voldoen aan de vooropgestelde artistieke beleidlijnen. Klassiek of hedendaags, een stuk moet altijd

wezenlijke, menselijke vraagstellingen en onderwerpen aansnijden. Tegelijkertijd moet het stuk zich lenen tot een visuele en muzikale behandeling.

Tekst kan opstaan uit alles, afkomstig zijn van overal. Of men nu uit het bestaande wereldrepertoire put, of een tekstgegeven destilleert uit een krant van één dag. De tekst vormt de basismaterie waarmee het gezelschap scheidt en herscheidt; tekst is geen dogmatisch eindpunt.' (Uit het artistiek manifest van Torca T., augustus 1993).

Een beloftevol auteur met schrijfpdracht haakt af omwille van dramatische auteurskramp. Een bezwangerde, babylonische brainstorm ontketent. Er wordt zwaar getafeld om de meerwaarde van de pot tegenover de pint vast te stellen, en vooral om pot en pint te belasten met een toegevoegde waarde; een doordeweekse dag in een royaal gesubsidieerd postmodern (1) repertoirelandschap.

'Elk klein drama is het begin van een creatief iets,' zegt Robert Sian (in het Engels). Voor hem ligt het verdikt van de Raad van Advies (in het Nederlands).

'Er bestaat geen toneel, zomin als er een god bestaat. Daar is een gemeenschap voor nodig,' zegt Rilke (in een graffiti-boodschap op het dagdagelijkse toilet).

Elk kunstwerk is een kind van zijn tijd en vaak is het de moeder van onze gevoelens... Nieuwe principes vallen nooit uit de lucht, maar staan in causaal verband met verleden en toekomst. (Zei Kandinski al).

De dramaturg - steeds op zoek naar 'de schok van het nieuwe' - besluit de causaliteit van repertoire empirisch te testen. Hiertoe opent hij zijn archiefkast met toneelwerken, smeert de wielen van zijn bureaustoel, posteert fysiek en vehikel op voldoende afstand van de boekenwijsheid - zodat ruggen en titels hem niet in verleiding kunnen brengen - en stort zich met ware doodsvreugheid tussen de schatten van het wereldrepertoire. Ibsen valt driemaal uit de kast.

Directeur en produktieleider besluiten - tijdens de lunchpauze - het hele gezelschap te spijzen met broodjes mosselentartaar; geestelijk voedsel vereist materiële gronden. Onmiddellijk wordt besloten tijdens het seizoen 95-96 *Les Moules* van Jean Genet op het repertoire te zetten. Weliswaar heeft de auteur nooit een dergelijk stuk geschreven, maar dat is mooi meegenomen. Geen enkel ander gezelschap kan de rechten van dit stuk weggapen. 'Such stuff, as dreams are made on'!

Zoals mortel bakstenen tot een bouwwerk maken kan, zo hebben ideeën een bindmiddel nodig om gedachtengoed te worden.

Gedachtengoed, repertoire, is niet zoiets dat jaren gebeiteld zit in het hoofd van een welbepaald theaterindividu. Repertoire groeit en ontstaat, niet als een conceptuele naaldberg waaruit men een strohalm opvist, maar als een weerklank van de omringende, zich pregnant manifesterende, synchrone werkelijkheid. (...)

Torca T. is, als gezelschap, vrij jong. Mensen moeten elkaar tijdens het werkproces leren kennen; en gezamenlijk evolveren. Vooral omdat één van de beleidsopties het creëren van een gezamenlijke stijl is. Een stijl die bepaald wordt door de interdisciplinaire verscheidenheid van de medewerkers.

Om tot een synthese van de diverse agentieën te komen, opteerde de artistiek leider om tijdens het eerste seizoen twee